

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobců: a) **H. M.**, b) **H. M.**, c) **nezl. S. M.**, d) **nezl. R. M.**, zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Cejl 62b, 602 00 Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2015, č. j. KRPB-193234/ČJ-2015-060026-50A, a proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2015, č. j. KRPB-193235/ČJ-2015-060026-50A,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje ze dne 8. 9. 2015, č. j. KRPB-193234/ČJ-2015-060026-50A, a rozhodnutí ze dne 8. 9. 2015, č. j. KRPB-193235/ČJ-2015-060026-50A, **se zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobcům a), b), c) a d) **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobci a), b), c) a d) se žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 9. 2015, č. j. KRPB-193234/ČJ-2015-060026-50A (dále jen napadené rozhodnutí I.) a rozhodnutí ze dne 8. 9. 2015, č. j. KRPB-193235/ČJ-2015-060026-50A (dále jen napadené rozhodnutí II.) o prodloužení doby zajištění za účelem svého předání do Maďarska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států, a to ve smyslu ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Napadená rozhodnutí

Napadenými rozhodnutími I. a II. žalovaná rozhodla o tom, že podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se prodlužuje doba zajištění žalobců a) a b), za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení o 55 dnů, tedy od 10. 9. 2015 do 3. 11. 2015. Spolu se žalobci a) a b) byli ubytováni jejich nezletilé děti S. M. a R. M.. V odůvodnění žalovaná odkázala na ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu cizince, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení.

V předmětné věci žalovaná vycházela z následujícího skutkového stavu. Žalobci a) a b) při kontrole hlídkou policie v mezinárodním rychlíku R 406 Chopin jedoucího z Rakouska do Německa na trase Vídeň – Berlín nepředložili žádný doklad totožnosti, pouze jízdenku na vlak do Berlína. Proto byli dne 9. 8. 2015 zajištěni podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb. o Policii ČR a následně byla eskortována pro provedení dalšího šetření. Z lustrace v systému EURODAC vyplynulo, že žalobci a) a b) mají pozitivní shodu ID z Maďarska (HU1330016361544). Žalobci a) a b) v řízení podle § 50a zákona o pobytu cizinců vypověděli, že jsou poprvé v Evropě, českému jazyku nerozumí. Před dvěma lety opustili Afghánistán směrem do Iránu z politických důvodů, a to s celou svou rodinou, neboť tam chtěli začít nový život. Nicméně i tam byli politicky pronásledováni, a proto se rozhodli, že budou ve své cestě pokračovat dále do Evropy až do Norska. Z Iránu cestovali přes Turecko, Řecko (kde byli kontrolováni policií) a dále cestovali do Rakouska kamionem. Tam si koupili lístek na vlak do Berlína. Vůbec neví, že se nacházejí na území ČR, nemají žádné oprávnění ke vstupu na její území ani na území členských států EU. Žalovaná dovodila, že jako žadatele o mezinárodní ochranu je třeba předat žalobce do příslušného státu EU ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. b) Dublinského nařízení, tedy do Maďarska. O zajištění žalobců bylo rozhodnuto dne 9. 8. 2015 podle ustanovení § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců a bylo jim vydáno rozhodnutí o povinnosti opustit území podle ustanovení § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Jelikož žádost o převzetí do Maďarska byla zaslána dne 8. 9. 2015 a lhůta pro odpověď byla stanovena do 22. 9. 2015, kterou ovšem Maďarsko nedodrželo (do dne vydání napadených rozhodnutí neodpovědělo), žalovaná rozhodla o prodloužení doby zajištění ve smyslu právního názoru Nejvyššího správního soudu obsaženého v rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015, aby nebyla překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci zajištění podle Dublinského nařízení.

Při svém rozhodování žalovaná hodnotila možné překážky předání žalobců. Žalobci mají být předáni do Maďarska, kde žalovaná nespatřuje žádné překážky v jejím předání právě do této země. Žalovaná nepředpokládala, že by žalobcům návratem do Maďarska hrozilo vykonání trestu smrti, mučení nebo jiné formy nelidského zacházení. Žalovaná odkázala na čl. 28 Dublinského nařízení, podle něhož lze zajistit dotyčnou osobu za účelem přemístění,

existuje-li vážné nebezpečí útěku. Na základě předchozího jednání žalobců byla žalovaná přesvědčena o tom, že vážné nebezpečí útěku hrozilo, neboť cílem jejich cesty bylo Norsko. Ačkoliv žalobci mohli výhody vyplývající z postavení uprchlíka uplatnit v Maďarsku, kde požádali o mezinárodní ochranu, přesto se rozhodli, že azylové řízení opustí a odcestují do Norska. Svým jednáním žalobci prokázali, že jim nečiní potíže porušování právních předpisů evropského či vnitrostátního práva. Žalovaná tedy dovodila, že v jejím případě existuje reálná obava z útěku a pokračování v cestě do Norska. Žalovaná zvažovala i mírnější opatření, konkrétně zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, nicméně neshledala jejich použitelnost a odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014. Žalovaná se zabývala i přiměřeností zajištění ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, přičemž dovodila, že žalobci nemají v ČR žádné rodinné vazby, které by byly překážkou v prodlouženém pobytu v zařízení až do následného přemístění do země příslušné k posouzení její žádosti o mezinárodní ochranu, ani dostatečné finanční prostředky k zajištění obživy a ubytování. Žalovaná vzala v úvahu i to, že spolu se žalobci a) a b) cestují jejich nezletilé děti a žalobci si přejí zůstat pospolu, z čehož dovodila, že zajištěním žalobců nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života.

Doba, po kterou se zajištění prodlužuje, byla stanovena na 55 dnů ve smyslu § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná vycházela z toho, že žádost o převzetí žalobců byla do Maďarska zaslána dne 8. 9. 2015, a proto lhůta, kterou měla dožádaná strana na odpověď, skončila dne 22. 9. 2015. Proto bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění nejprve na šest týdnů od okamžiku podání žádosti o převzetí cizince. Lhůta byla tak prodloužena o 55 dnů, tedy ode dne, kdy končí lhůta prvotního zajištění v délce 32 dnů (10. 9. 2015) do 3. 11. 2015, kdy končí šestitýdenní lhůta počítaná od okamžiku zaslání žádosti. Žalovaná zdůraznila, že takto stanovená lhůta bude využita jen v případě, nepodaří-li se realizovat předání v době kratší.

III. Žaloba

V žalobě žalobci vznesli následující žalobní námitky proti napadeným rozhodnutím I. a II. Předně namítli, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobců ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého jsou zajištěni, nesplňuje požadavek na kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici pojmu „vážné nebezpečí útěku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobci poukázali na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), které v čl. 28 odst. 2 upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útěku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útěku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobců zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Podle žalobců za současné legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útěku. Stávající úprava tak nesplňuje požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. V tomto ohledu žalobce odkázal na právní názor uvedený v rozsudku Krajského

soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 A 12/2015, četnou judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a rozsudek německého Bundesgerichtshof V ZB 31/14, jakož i Ústavního soudu ČR ve věcech omezování osobní svobody.

Žalobci dále namítli, že napadená rozhodnutí I. a II. nepřiměřeně zasahují do jejich rodinného života a do práva na osobní svobodu. V napadených rozhodnutích nebyl dostatečně posouzen nejlepší zájem dětí. Přes absenci výslovného formálního rozhodnutí o zajištění nezletilí žalobci byli zbaveni osobní svobody, neboť jsou naplněna tzv. objektivní a subjektivní kritéria pro zajištění. Nezletilí žalobci c) a d) jsou tak zbaveni osobní svobody bez právního titulu, jen na základě zajištění svých rodičů. Podle názoru žalobců nemůže být umístění dětí do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové nikdy v nejlepším zájmu dítěte, neboť zde dochází k faktickému zbavení osobní svobody dítěte, nepřiměřenému zásahu do práva na rodinný a soukromý život a v případě dlouhotrvajícího pobytu v zajištění i k porušení zákazu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaná vůbec nevzala v potaz extrémní zranitelnost nezletilých, přičemž měla posuzovat, zda je přiměřené prodloužit zajištění nezletilých žalobců vzhledem k jejich zranitelnosti do Zařízení pro zajištění cizinců o dalších 55 dnů, jestli jsou v Zařízení vytvořeny podmínky pro pobyt nezletilých dětí a jestli by nešlo situaci řešit jinak.

Žalobci dále namítají nereálnost transferu ve smyslu Dublinského nařízení do Maďarska, což potvrzuje podle jejího názoru i statistika Ministerstva vnitra, která uvádí, že během srpna roku 2015 bylo Českou republikou Maďarsku odesláno celkem 258 žádostí, z čehož byl realizován pouze jeden transfer. K tomu žalobci mj. poukázali na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33, kde se soud uvedl, že zajištění za účelem předání cizince nebylo důvodné, neboť transfer do Maďarska ve smyslu nebyl realizovatelný. Z uvedených důvodů spatřují žalobci v napadených rozhodnutích nepřezkoumatelnost a nezákonnost, a proto navrhli jejich zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

Ve svém vyjádření žalovaná uvedla, že se s námitkami žalobců neztotožňuje, a to z následujících důvodů. Podle jejího názoru je vnitrostátní právní úprava zajištění v souladu s Úmluvou i s Listinou. Čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení nelze vykládat tak, že v případě absence objektivních kritérií v národní legislativě znamená nedostatek kvality zákona, jak tvrdí žalobci. Žalovaná ve správním řízení vycházela ze skutečností prokázaných v průběhu řízení, zejména toho, že žalobci by při ponechání na svobodě pokračovali do cíle své cesty, tzn. do Norska, aniž by v ČR vyčkali realizace svého předání podle Dublinského nařízení do Maďarska, kde v Debrecínu podali dne 4. 8. 2015 žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaná nepostupuje subjektivně, nýbrž je oprávněna užít racionální úvahu pro určení objektivních kritérií, mezi něž lze zařadit např. důvod žádosti o azyl, neoprávněný vstup a pobyt na území, možnost opatření ubytování, vztah k ČR a státu, kde bylo požádáno o azyl, pobyt dalších příbuzných či přátel na území ČR nebo předchozí chování cizince. Přitom odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 6. 2015, č. j. 2 Azs 49/2015-48, jímž byla zamítnuta kasační stížnost mj. i v bodě posouzení rozporu mezi rozhodnutím o zajištění a čl. 28 Dublinského nařízení. Žalovaná dále poukázala na další rozhodovací činnost správních soudů a Ústavního soudu v těchto věcech, především pak na usnesení Nejvyššího správního

soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, jímž byla Soudnímu dvoru EU položena předběžná otázka, zda má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince podle čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení, za následek neaplikovatelnost institutu zajištění podle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení.

K žalobní námitce týkající se nezletilých žalobců a nezohlednění nejlepšího zájmu dítěte žalovaná uvedla, že nezletilí žalobci c) a d) nebyli zajištěni, nýbrž v souladu s § 140 odst. 1 zákona o pobytu cizinců byli v Zařízení pro zajištění cizinců ubytováni. Odkázala v tomto ohledu na názor Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54. Proto žalovaná nesouhlasí s námitkou, že ubytování žalobců c) a d) společně se zajištěnými žalobci v zařízení je v rozporu s nejlepším zájmem těchto dětí. Žalované je známo, že jsou rodiny pobývajících v zařízení ubytovány v samostatném pokoji s vlastním sociálním zařízením a jídelním koutem. Děti mohou i se svými rodiči uvnitř budovy navštěvovat dětské centrum, příp. využít ve venkovních prostorách areálu dětské hřiště, kde jsou pro vyžití menších dětí umístěny skluzavky, prolézačky, houpačky a pískoviště, a další služby. Stanovení konkrétního zařízení, v němž mají být cizinci umístěni, je plně v gesci Správy uprchlických zařízení Ministerstva vnitra ČR a není tak vůbec v gesci žalované. Z uvedených důvodů považovala žalovaná ubytování žalobců c) a d) v zařízení společně s jejich rodiči za nejlepší možné řešení, které odpovídalo nejlepšímu zájmu dítěte. K namítanému zásahu do rodinného a soukromého života žalobců žalovaná uvedla, že sami žalobci a) a b) požadovali, aby jejich děti pobývaly s nimi, přičemž to byli právě oni, kteří svým jednáním vystavili své děti nelehké životní situaci, v níž se nyní nacházejí.

Zároveň žalovaná neshledala jakékoliv důvody znemožňující vycestování žalobců do Maďarska. Žalovaná neměla ani důvod v době rozhodování o prodloužení zajištění žalobců pochybovat o potencialitě možnosti jejich předání do Maďarska, neboť v období ode dne 26. 8. 2015 do dne 2. 9. 2015 byly realizovány v rámci odboru cizinecké policie transferů šesti osob, což prokazuje vzrůstající tendenci ohledně realizace počtu transferů oproti předchozím měsícům. Žalovaná dále uvedla, že nedisponuje statistikou Ministerstva vnitra ČR týkající se celkového počtu žádostí o provedení dublinských transferů ve vztahu k počtu jejich realizací pro měsíc září 2015. K tomu poukázal žalovaná na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, k otázce posouzení potenciální možnosti realizace předání cizince. Z uvedených důvodů navrhla žalovaná odmítnutí žaloby v plném rozsahu a nepřiznání náhrady nákladů řízení žádnému z účastníků.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení jednání, neboť žalobci v zákonné lhůtě nepožadovali nařízení jednání a krajský soud to v posuzované věci neshledal jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu věci zjištěném žalovanou, který je zachycen a doložen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování

k dispozici a z něhož vycházel. Sporným je však právní hodnocení posuzované věci, tedy zákonnost prodloužení zajištění žalobců o 55 dnů (do 3. 11. 2015).

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **je důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Podle § 129 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i prováděného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. O zajištění policie neprodleně sepíše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“ Podle § 129 odst. 5 téhož zákona platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. **Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Citované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na „přímo použitelný právní předpis Evropských společenství“, jímž se podle výslovného nenormativního odkazu v poznámce pod čarou míní Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, které však bylo nahrazeno s účinností od 1. 1. 2014 nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí existence důvodů, které se zakládají na **objektivních kritériích vymezených právními předpisy**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

V prvé řadě krajský soud uvádí, že samotná aplikace čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení v prostředí českého právního řádu je nyní předmětem výkladových sporů. V této situaci krajský soud ve smyslu principu předvídatelnosti svého rozhodování vychází i nadále ze svého názoru uvedeného v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 33 A 40/2015-32, že absence objektivních kritérií pro výklad pojmu „vážné nebezpečí útěku“ není překážkou aplikace

institutu zajištění v podmínkách Dublinského řízení. Tento právní názor byl jako jeden z možných výkladů reflektován i Nejvyšším správním soudem, který potvrdil nejednoznačnost zodpovězení otázky aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a usnesením ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, položil Soudnímu dvoru EU tuto předběžnou otázku: *Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2 téhož nařízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, přístupné na www.nssoud.cz).* Z toho důvodu krajský soud nepovažuje námitky žalobců směřující k samotné aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení v prostředí českého právního řádu za důvodné.

Ke druhé námitce týkající se nezohlednění nejlepšího zájmu nezletilých žalobců c) a d) krajský soud uvádí následující. Princip nejlepšího zájmu dítěte (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte) a slučování rodin, resp. zachování práva na soukromý a rodinný život (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod) je reflektován i Dublinským nařízením (viz k tomu zejm. preambule tohoto nařízení bod 13, 14 a 16). V souladu s těmito principy je zřejmé, že v situaci, kdy jsou zajištěni rodiče nezletilých dětí, je obecně vzato v zájmu těchto dětí, aby s nimi mohli přebývat na stejném místě, jsou-li zachovány základní životní standardy zohledňující potřeby nezletilých. Podobně problém vnímá i relevantní judikatura, z níž krajský soud poukazuje zejm. na rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-56, přístupný na www.nssoud.cz. Jestliže se podle § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o zajištění cizince vykonává v tzv. „zařízení“, pak je třeba usuzovat, že by rodina měla být ubytována společně v jednom zařízení pro pobyt cizinců. Je třeba dát za pravdu žalované v tom, že ona není orgánem veřejné moci kompetentním pro rozhodování o tom, do kterého zařízení je cizinec umístěn, neboť k tomu zákon stanoví pravomoc provozovateli zařízení, jímž je organizační složka státu podřízená Ministerstvu vnitra – Správa uprchlických zařízení (viz § 130 odst. 4 zákona o pobytu cizinců). Nicméně na druhé straně nelze přehlédnout kritiku, která se v poslední době snáší na Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové, a to zejména ze strany nevládních organizací, tak i státních orgánů, zejm. veřejného ochránce práv (viz k tomu aktuální vyhodnocení situace v tomto zařízení ze dne 13. 10. 2015, které shrnuje kontrolované období od 31. 8. 2015 do 3. 10. 2015, které je přístupné na internetových stránkách této instituce http://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/ochrana_osob/ZARIZENI/Zarizeni_pro_cizince/2015-rijen-Bela-Jezova-ZZ_vyhodnoceni.pdf), která by měla vyústit v přijetí konkrétních opatření pro zlepšení podmínek v tomto zařízení. Krajský soud z těchto skutečností, které nebyly v tomto řízení předmětem dokazování, vzhledem k výše uvedenému nedostatku pravomoci žalované nevyvozuje namítanou nezákonnost napadených rozhodnutí o zajištění, nicméně upozorňuje, že je věcí výkonné moci jako celku, aby lidskoprávní imperativy týkající se zajištění dospělých cizinců doprovázejících nezletilé děti respektovaly a učinily příslušná opatření, aby nedocházelo k porušování těchto základních práv.

Při posouzení třetí žalobní námitky, která se váže na samotnou potencialitu předání cizince podle Dublinského nařízení, krajský soud vycházel jednak ze skutečností zjevných ze správního spisu, a jednak ze svého nedávného rozsudku ze dne 7. 10. 2015, č. j. 33 A 52/2015-43, kde byl posuzován obdobný případ prodloužení zajištění cizince rozhodovaný žalovanou dne 2. 9. 2015. Z provedeného dokazování v této věci statistikou Ministerstva vnitra za měsíc srpen 2015 zveřejněné dne 8. 9. 2015 odborem azylové a migrační politiky (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o->

[mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx](#)) vyplynulo, že za měsíc srpen ČR odeslala do Maďarska 258 žádostí, přičemž byl na základě nich realizován jeden transfer. Dále krajský soud zjistil, že za červen 2015 bylo odesláno do Maďarska 113 žádostí o převzetí, přičemž realizovány byly čtyři transfery, v měsíci květnu 2015 byl poměr úspěšnosti 59 žádostí a šest uskutečněných transferů. Krajský soud v tomto kontextu vyslovil právní názor, že „úspěšnost a tím i potencialita předání byla ke konci srpna 2015 a na začátku září 2015 naprosto zanedbatelná, neboť v procentuálních vyjádřeních data za srpen 2015 znamenají úspěšnost předávání cizinců v Dublinském řízení do Maďarska cca 0,4 procenta. ... Vzhledem k tomu, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (2. 9. 2015) byla úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení téměř nulová, nebyly podle názoru krajského soudu naplněny podmínky pro prodloužení zajištění žalobkyně za účelem jejího předání.“

K tomu je zapotřebí poukázat na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož *Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*

Krajský soud je přesvědčen, že citovaný právní názor rozšířeného senátu na nyní posuzovanou věc přímo dopadá. Jelikož napadená rozhodnutí I. a II. byla vydána dne 8. 9. 2015 (tedy v den, kdy byly zveřejněny na internetových stránkách Ministerstva vnitra statistiky transferů podle dublinského nařízení za měsíc srpen 2015), má krajský soud za to, že pro posouzení potenciality předání žalobců v nyní posuzované věci jsou rozhodné tytéž skutkové okolnosti jako ve věci rozhodované pod sp. zn. 33 A 52/2015, které soud považoval za nadbytečné znovu dokazovat, neboť jsou mu již známy z jeho úřední činnosti. Ani žalovaná soudu nenabídla žádná další statistická data, která navíc logicky v době vydání napadených rozhodnutí nemohla být známa. Z toho vyplývá, že žalovaná postupovala nezákonně, pokud rozhodla o prodloužení zajištění žalobců a) a b) společně s ubytováním jejich nezletilých dětí žalobců c) a d) o dalších 55 dnů v situaci, kdy úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení limitovala k nule. Předání žalobců tedy z pohledu skutkového stavu rozhodného k datu vydání rozhodnutí žalované nebylo reálné (viz obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33). Na tom nic nemění ani názor žalované, že úspěšnost transferů cizinců do Maďarska se v měsíci září počala zvyšovat. Krajský soud poukazuje na to, že pro rozhodování o zajištění cizinců nejsou podstatné nejisté predikce vývoje uprchlické krize, nýbrž poznatky známé k datu vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení, k němuž je toto rozhodnutí také správními soudy přezkoumáváno (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal, že napadená rozhodnutí I. a II. jsou nezákonná, a proto je ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení povinna propustit žalobce a) a b) bez zbytečného odkladu

na svobodu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž je logické, že je budou následovat i žalobci c) a d), kteří s nimi jsou pouze ubytováni.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšným žalobcům nevznikly žádné doložitelné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadovali. Proto krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku II. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. října 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová